

κοράσιον εἶναι μικρογραφία τις τῆς γυναικός· ἀγαπᾷ τὰς κόβκλας τῆς, περιποιεῖται, τιμωρεῖ καὶ χαϊδεύει αὐτάς ἀπαράλλακτα καθὼς ἡ μητέρα τὰ τέκνα τῆς. Φαντάζεται τὸν ἑαυτὸν τῆς οικοδέσποιναν καθὼς τὴν μητέρα τῆς, καὶ τακτοποιεῖ τὰ ἐπιπλα τῆς κόβκλας τῆς· προσποιεῖται ὅτι μαγειρεύει, κάμνει ἐπισκέψεις μετὰ τῶν τέκνων τῆς, κτλ. κτλ.

Ἡ ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ παριστανομένη μικρὰ Ἀγλαΐα κρατοῦσα ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν κόβκλαν τῆς πίνει μετ' αὐτῆς τὸ τσαΐον· φαίνεται δὲ ἐπίσης σοδαρα καὶ ἐνησχολημένη ὡς νὰ ἦτο μήτηρ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν. Τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα φιλιζάνια καὶ πιπέλλα εἶναι δῶρον τῷ πατρὸς τῆς. Ἡ ἀγαπητὴ τῆς μαμὰ ἠσθένησε· εἶναι δ' εἰσέτι κλινήρης, ἀλλ' εἰς ἀνάρρωσιν, καὶ εἰς ἀνταμιδίην διὰ τὴν καλὴν τῆς διαγωγὴν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τῆς παρεκάλεσε τὸν πατέρα νὰ ἀγοράσῃ δι' αὐτὴν τὸ ὠραῖον καὶ ὠφέλιμον τοῦτο παιγνίδιον. Ἡ Ἀγλαΐα εἶναι κατευχαραστημένη καὶ αἰσθάνεται ἑαυτὴν διπλάσιως ἀνταμειφθεῖσαν διὰ τὰς προσπάθειάς τῆς ὅπως ἐκτελέσῃ πάντα τῆς τὰ καθήκοντα εὐσυνειδίωτος, ὅταν οὐδεὶς ἐβλεπεν αὐτὴν. Ἡ δὲ ἀνταμιδίη ἦτο γλυκυτέρα, καθ' ὅσον δὲν περιέμενεν αὐτὴν. Ὅτε ἠσθένει ἡ ἀγαπητὴ τῆς μήτηρ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, — « Ἄ, τώρα ἄς σηκωθῶ ἔνωρίς, καὶ ἄς ἀρχίσω καλὰ τὴν ἡμέραν. » Δὲν ἐφώναζε δὲ, ὅταν ἡ τροφὸς τὴν ἐκτένιζε καὶ ἐτράβα τὰ μαλλιά τῆς, καὶ μετὰ τοῦτο ἔκαμνε τὴν προσευχὴν τῆς παρακαλῶσα πρὸ πάντων τὸν Θεὸν νὰ κάμῃ καλὰ τὴν μητέρα τῆς, ἔπειτα προσευμάτιζεν ἡσύχως, ἀφοῦ δὲ ἐτελείωνεν, ἐπορευέτο ἄνευ κρόθου πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός τῆς, καὶ τὴν ἐφίλει λέγουσα, « Θὰ ἦμαι καὶ σήμερον καλὴ, μαμὰ, ὥστε πρέπει νὰ γείνης καλὰ ἀκόμη γρηγορώτερα. » Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεφεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὅπου ἐμάνθανε τὰ ὀλίγα τῆς μαθήματα, ὕστερον δὲ ἐξήρχετο εἰς τὸν κήπον καὶ ἐπαίει πάλιν ἡσύχως, ὅπως μὴ ἀνησυχῆσῃ τὴν μητέρα τῆς. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐξήρχετο εἰς τὸν περίπατον· τὸ ἐσπέρας δὲ ἔλεγε τὰ μαθήματά τῆς πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ἐπεσκέπτετο καὶ πάλιν τὴν μαμὰ τῆς, καὶ ἐπλάγαζεν εἰς τὴν κλίνην τῆς ὀλίγον μετὰ τὰς ὀκτώ. Τοιαύτη ἡσυχος καὶ καλὴ διαγωγή ἔπρεπε ν' ἀνταμειφθῇ. Ἰδοὺ δὲ μετὰ πόσης χαρᾶς παίζει τὴν οικοδέσποιναν. Προσέχει δὲ παρὰ πολὺ νὰ κάμῃ ἀκριβῶς καθὼς ἡ μαμὰ τῆς, ὥστε νὰ δύναται καὶ αὐτὴ νὰ καθῆται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς τραπέζης καὶ νὰ διδῇ τὸν καφεὲ καὶ τὸ τσαΐον εἰς τοὺς γονεῖς τῆς, ὅταν ἠλικιωθῇ!

ὑπὸ Μ. Κ.

Ο ΑΘΕΟΣ.

Τίς ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι μᾶλλον ἀνόητος, μᾶλλον δυ-

συχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις εἶναι ἄθεος; Ἐδολώτερον δύναται τις νὰ πιστεῦσῃ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ὑπάρχει, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ὑπῆρξε, ἢ ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, διότι αὐτὸς μὲν εἶχεν ἀρχὴν, θὰ ἔχῃ δὲ καὶ τέλος, ἐνῷ μὲ τὸν Θεὸν οὐδὲν ἐκ τούτων συμβαίνει. Ὅστις δὲν ἀναγνωρίζει τοῦτο εἶναι μωρὸς, διότι τί εἶναι ἀλογώτερον εἰς τὸν κόσμον παρὰ τὸ νὰ νομίζῃ τις, ὅτι ὀλόκληρον τὸ ἔξοχον καὶ ἄπειρον σύμπαν εἶναι ἀποτελεσματὸς τῆς τύχης, ἐνῷ βλέπει ὅτι διη ἡ ἐπιτηδεύουσα τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν δὲν δύναται νὰ κατασκευάσῃ ἐν ὄστρακον; Τὸ νὰ βλέπῃ τις ἀποτελέσματα ἄνευ αἰτίας, καλὴν διοίκησιν ἄνευ διοικητοῦ, κύκλον ἄνευ κέντρου, χρόνον ἄνευ αἰωνιότητος, δευτέρον τι ἄνευ πρώτου, πρᾶγμα, τοῦ ὁποῦο ἡ ἀρχὴ δὲν εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ἐπομένως νὰ μὴ ἐννοῇ ὅτι πρέπει νὰ ἦναι ἔργον τιὸς ἄνευ ἀρχῆς, — ταῦτα πάντα εἶναι τόσον ἐναντία εἰς τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ὥστε ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἐννοεῖ τὴν ἀνοησίαν αὐτῶν, πρέπει νὰ ἦναι τῷ ὄντι κτήνος κατὰ τὴν διάνοιαν. Καὶ τοιοῦτος εἶναι δυστυχῶς ὁ ἄθεος. « Ὁ μωρὸς εἶπεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Δὲν ὑπάρχει Θεός. » Ὅυτος εἶναι ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ. Τὸ πλάσμα λέγει ὅτι δὲν ἐπλάσθη ὑπ' οὐδενός, — ἡ γλῶσσα, ἥτις δὲν ἐδίδαξεν ἑαυτὴν νὰ λαλῇ, ὁμιλεῖ κατὰ τοῦ δωρησαντος εἰς αὐτὴν τὴν δύναμιν ταύτην, λέγουσα ὅτι τὸ ἦδη πλασθὲν ὑπῆρχε, ὁ δὲ πλάσας αὐτὸ ποτὲ δὲν ὑπῆρξε! Ἡ μωρία αὐτῆ εἶναι ἄπειρος ὡς τὸ σύμπαν, καὶ ἡμῶς δι' αὐτῆς ὁ διάβολος δὲν κατώρθωσε πολὺ· διότι οἱ πειθόμενοι εἰς τοὺς λόγους τοῦ ὑπῆρξαν πάντοτε ὀλίγοι, ἐκεῖνοι δὲ, ὅτινες φαντάζονται ὅτι εἶναι ἀξιόλογον πρᾶγμα νὰ σατυρίζωσι τοιοῦτοτρόπως τὸν Θεὸν, περιμένοντι διπλάσιαν τιμωρίαν εἰς τὸν μέλλοντα κόσμον, καθόσον ἐκπληροῦσι τὰς λέξεις τῆς Γραφῆς, — αὐτοὶ δὲν εἰσέρχονται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐμποδίζουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθωσιν. »

Τὰ γενέθλια

Οἱ Πέρσαι τὸ πάλαι ἐτίμων πλειότερον πάσης ἄλλης τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἕκαστος ἐγεννᾶτο τὴν ἡμέραν ταύτην ἐώρταζον δι' ἀφθονωτάτου συμποσίου, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ μὲν πλοῦσοι παρέθετον ἕνα βοῦν, ἕνα ἱππὸν, ἕνα ὄνον καὶ μίαν κάμηλον ἐψημμένα ὀλόκληρα εἰς κλιθάνους· οἱ δὲ πτωχότεροι παρεσκευάζον μικρότερα ζῶα· ὥστε τὸ νὰ ἐωρτάζῃ τις διὰ συμποσίου τὰ γενέθλια εἶναι συνήθεια ἀρχαιοτάτη.